

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 567/06
05.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа, и саветника Врховног суда Драгане Лужњанин, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, кога брани адвокат АБ, због кривичног дела убиства из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије и других, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу К. бр. 97/05 од 28. новембра 2005. године, у седници већа одржаној дана 05. априла 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА, и то само у погледу одлуке о казни, а и по службеној дужности у погледу правне оцене дела и мере безбедности, ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Окружног суда у Пожаревцу К. бр. 97/05 од 28. новембра 2005. године, тако што Врховни суд противправне радње тог оптуженог описане у изреци првостепене пресуде, а за која је оглашен кривим, правно квалификује и то: противправне радње оптуженог описане под тачком један као кривично дело убиства из члана 113. Кривичног закона Републике Србије за које му утврђује казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, а противправне радње описане под тачком два и три, као два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика за које му утврђује појединачне казне затвора у трајању од по 5 (пет) месеци, па оптуженог АА, применом члана 60. Кривичног законика, ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година и 6 (шест) месеци у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 19. јула 2005. године.

На основу члана 84. Кривичног законика према оптуженом АА се изриче мера безбедности ОБАВЕЗНО ЛЕЧЕЊЕ АЛКОХОЛИЧАРА која ће се извршити у заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи и траје док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора и време проведено на лечењу урачунаће се у изречену казну затвора.

Образложење

Окружни суд у Пожаревцу побијаном, пресудом, огласио је кривим оптуженог АА због кривичних дела:

- убиства из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) извршеног у време, на месту и на начин описан у изреци првостепене пресуде под тачком један и за то кривично дело му утврдио казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година;

- два кривична дела насиље у породици из члана 118-а. став 1. КЗС, извршених, у време, на месту и на начин описан у изреци првостепене пресуде под тачком два и три и за та кривична дела му утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, а затим га применом одредби о стицају осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 19. јула 2005. године.

Оптуженом је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, а обавезан је да суду на име паушала плати износ од 5.000 динара и оштећене ВВ и ВВ за остваривање имовинскоправног захтева упућене на парницу.

Против напред цитиране пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ из свих разлога предвиђених у члану 367. Законика о кривичном поступку (ЗКП) с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац је доставио допуну жалбе коју је Окружни суд у Пожаревцу примио 09.03.2006. године, непосредно, у коме је ставио захтев да у смислу члана 375. став 1. ЗКП, тај бранилац буде обавештен о седници већа. Међутим, имајући у виду да је последњи дан када је жалба благовремена, а тиме и благовремени захтев за обавештење о седници већа био 03. март 2006. године, а то је петак, радни дан, обзиром да је наведени захтев стављен 09.03.2006. године, очигледно је да је исти неблаговремен, па из тих разлога Врховни суд није поступио по наведеном захтеву, тј. браниоца оптуженог није обавештавао о седници већа.

Републички јавни тужилац поднеском Ктж. бр. 657/06 од 28.03.2006. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је, пошто је поступљено у смислу члана 374. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, оценио наводе и предлоге изнете у жалби, став Републичког јавног тужиоца дат у напред наведеном поднеску, па је нашао:

- Да је жалба браниоца оптуженог АА, и то само у погледу одлуке о казни, делимично основана;

- да поводом ове жалбе у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП, у вези члана 5. став 2. Кривичног законика (КЗ) треба поступити по службеној дужности и првостепену пресуду преиначити у погледу правне оцене дела и изречене мере безбедности, правилном применом закона;

- да првостепена пресуда, као и поступак који јој је претходио не садржи повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, а на основу правилне и потпуне оцене изведених доказа првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање. На основу овога правилно је нашао да у радњама оптуженог стоје обележја кривичног дела за која га је огласио кривим и осудио.

Стога се неосновано жалбом браниоца оптуженог указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, пошто жалбени суд налази да пресуда није донета повредом поступка ове врсте. Наиме, противно наводима у жалби, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио предметна кривична дела и које је све радње предузео ради извршења истих. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, то је сада већ питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

Тачно је оно што се истиче у жалби браниоца оптуженог, да постоје извесне противуречности у исказима сведока ББ и ВВ, те да првостепени суд исказе ових сведока тако ценио а да није прихватио казивање оптуженог. Међутим, овакав став првостепеног суда је детаљно образложен и несагласности и недоследности у казивањима наведених сведока у погледу чињенице да ли је мал. ГГ умро на лицу места или код куће нису таквог значаја нити су уопште имале утицаја на закључивање суда о битним чињеницама везаним за извршење извршиоца инкриминације из изреке првостепене пресуде под тачком један, да би се тај пропуст првостепене пресуде подвео под такву битну повреду одредаба кривичног поступка због које би пресуду требало укинути, како се неосновано инсистира жалбом.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из цитираног законског прописа, тиме што се тврди да је одбијен предлог за ново вештачење, а да првостепени суд ту своју одлуку није образложио, а ово из разлога јер је првостепени суд на главном претресу, што и жалба не оспорава, одбио наведени предлог. С друге стране, када се правилно анализира

образложење првостепене пресуде, посебно оцена исказа налаза и мишљења вештака ДД, а посебно одбрана оптуженог на страни 13 образложења, може се закључити да је јасан став првостепеног суда да је налаз и мишљење наведеног вештака у потпуности прихватио, због чега не прихвата супротну одбрану оптуженог, а самим тим и предлог за ново вештачење, а које представља саставни део одбране. С друге стране, по мишљењу овог суда, првостепени суд није дужан извести све доказе које предлажу странке у поступку, већ само оне за које оцени да су од значаја за потпуно и правилно утврђење оних чињеница које имају карактер одлучних чињеница. При свему томе, свакако је значајно рећи, да одлука суда о одбијању предлога за извођење неких доказа, као што је у конкретном случају, може представљати основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не због повреде одредаба кривичног поступка, или повреде права оптуженог на одбрану. Ово због тога, јер ниједна одредба Законика о кривичном поступку, па ни она из члана 17. ЗКП која садржи начело материјалне истине при утврђивању чињеница, не обавезује суд, како је речено, да изведе сваки предложени доказ, као што ни недостатак предлога не ослобађа суд дужности да изведе потребне доказе. Зато евентуална грешка суда у процени да ли су изнети неки докази, представља основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и оспоравање закључака првостепеног суда у вези оцене изведених доказа и одбране оптуженог.

Иначе, по садржини жалбе, осим истакнутог у основи побија утврђено чињенично стање, да оптужени није извршио кривично дело у питању, да је то погрешно утврђено погрешном оценом изведених доказа, који нису на прави начин цењени, али то не представља битне повреде одредаба кривичног поступка.

Према томе, поступајући на описани начин првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из цитираног законског прописа.

Жалбом браниоца оптуженог АА неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. став 1. и 2. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и у томе правилно и потпуно утврдио да је оптужени извршио кривична дела која му се стављају на терет на начин утврђен изреком првостепене пресуде, дајући за своје утврђење одговарајуће разлоге у побијаној пресуди, које прихвата и овај суд и на исту упућује.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа представља побијање правилности и потпуности чињеничног стања везано за решење ове кривичноправне ствари, а наиме, доследно тези у току трајања овог кривичног поступка, одбрана и сада у жалби тврди и понавља да оптужени није извршио кривична дела која му се стављају на терет и да је управо то погрешно утврђено погрешном оценом изведених доказа.

Ценећи изведене доказе, а посебно исказе оштећених ББ и ВВ, првостепени суд је правилно утврдио, да је оптужени извршио кривична дела на начин утврђен изреком првостепене пресуде.

Ово нису једини докази да је оптужени извршио ове кривичноправне радње, иако може бити довољан, наравно, кад нема других. Наиме, исказе ових сведока у потпуности поткрепљује одговарајућа медицинска документација, као и налаз и мишљење вештака ДД. Из ових доказа с правом првостепени суд утврђује које повреде су конкретном приликом задобиле оштећене ББ и ВВ, као и покојни мал. ГГ, квалификаторне околности истих као и начин наношења, тј., да су исте нанете баш на начин како то описују оштећене, због чега суд супротне наводе оптуженог не прихвата и правилно их оцењује као покушај оптуженог да избегне кривичну одговорност.

Обзиром на то, не стоји тврдња изнета у жалби браниоца оптуженог АА, да је учешће истог у извршењу ових кривичноправних радњи погрешно утврђена.

Зато се сада неосновано у жалби предлаже да се изврши ново судско-медицинско вештачење у погледу средства, могућности начина наношења повреда, пре свега код пок. ГГ. Овај доказни предлог је сувишан, јер је чињенично стање у погледу одлучних чињеница правилно и потпуно утврђено, и по оцени овог суда, и свако даље провођење доказа у том правцу би било супротно принципу процесне економије, једном од значајних принципа наше кривичне процедуре.

У таквој ситуацији неосновано се побија првостепена пресуда по основу из члана 367. тачка 3. ЗКП, предлаже укидање исте, јер је чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичних дела у питању правилно и потпуно утврђено и не доводи се у сумњу супротним жалбеним наводима.

Испитујући по службеној дужности правилност примене кривичног закона (члан 380. став 1. тачка 2. ЗКП), Врховни суд налази да, с обзиром да је после доношења првостепене пресуде, дана 01.01.2006. године, ступио на снагу Кривични законик ("Службени гласник Републике Србије" број 85/05 од 06.10.2005. године), којим су за кривична дела у питању члан 113. и члан 194. Кривичног законика прописане блаже казне од оних које су прописане чланом 47. став 1. и 118-а. став 1. КЗ РС, у конкретном случају, сходно одредби члана 5. став 2. КЗ, треба применити Кривични законик, који је блажи за оптуженог. Стога је Врховни суд, по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела оптужених, налазећи да се у радњама оптуженог АА, стичу сва законска обележја кривичног дела убиства из члана 113. КЗ и два кривична дела насиље у породици и члана 194. став 1. КЗ.

Поред тога, ваља рећи да се у вези овог жалбеног основа неосновано указује у жалби браниоца оптуженог АА, да радње његовог брањеника описане под тачком два и три изреке првостепене пресуде, требало правно квалификовати као једно продужено кривично дело насиље у породици, а не као стицај тих кривичних дела, а како то није учињено, онда је повређен кривични закон на штету оптуженог.

Ово питање сигурно има шири значај и отвара дилему да ли је код конкретног кривичног дела уопште могућа таква конструкција – да није како то налази првостепени суд, или да јесте, како се то тврди у жалби браниоца оптуженог. По мишљењу овог суда, потребно је сасвим одређено рећи да таква конструкција код ових кривичних дела за која је оптужени АА оглашен кривим, није ни теоријски могућа, а то је ситуација када су у питању највиша лична добра грађана – живот, телесни интегритет, слобода, част, достојанство – која су везана за саму личност сваког човека, односно припадају сваком човеку подједнако.

Према томе, ова конструкција продуженог кривичног дела није могућа, када су у питању кривична дела којима се нападају ове вредности имајући у виду управо потребу јаче кривичноправне заштите истих, као и да је тешко замислити да појединачна дела ове врсте могу изгубити своју индивидуалност и правну самосталност и стопити се у једну целину. У конкретном случају кривично дело насиље у породици се врше принудом, употребом силе или претње, дакле, повређивање највиших личних добара, па затим имајући у виду све ово, наведена конструкција продуженог кривичног дела није могућа, него се ради о стицају кривичних дела како то правилно налази првостепени суд, па таквим поступањем није повређен кривични закон на штету оптуженог АА и првостепени суд је дао ваљану правну аргументацију за свој став и није био у обавези да образлаже наводе из завршне речи одбране.

С друге стране треба имати у виду и одредбе члана 61. став 2. Кривичног законика где је наведено да кривична дела управљена против личности могу чинити продужено кривично дело само ако су учињена према истом лицу, а очигледно је да је заштитни објект кривичних дела насиље у породици – члан породице – дакле одређена личност, па је и из тих разлога у овом делу жалба браниоца неоснована.

Оцењујући значај свих, првостепеном пресудом правилно су утврђене околности које утичу да казна буде мања или већа, у смислу члана 54. КЗ, Врховни суд је оптуженом АА за кривично дело убиства из члана 113. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, а за два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, појединачне казне затвора у трајању од по 5 (пет) месеци и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година и 6 (шест) месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору.

Приликом утврђивања појединачних и изрицању јединствене казне, Врховни суд је на страни оптуженог АА ценио као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност, а од олакшавајућих околности његову животну доб, да је кривична дела извршио у стању смањене урачуљивости. По оцени Врховног суда, утврђене појединачне и одмерена јединствена казна сразмерна је са тежином извршених кривичних дела, чија је правна квалификација овом пресудом у одређеној мери ублажена, као и степену кривице оптуженог и представљају најпогоднију кривичноправну меру за остваривање сврхе кажњавања из члана 42. Кривичног законика.

Сходно одредби члана 5. став 2. Кривичног законика, Врховни суд је првостепену пресуду преиначио у погледу изречене мере безбедности и оптуженом АА изрекао меру безбедности обавезног лечења

алкохоличара, као у изреци ове пресуде.

Из изнетих разлога, на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.

Записничар,
Драгана Лужњанин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

сђ